

Kdo je napravil prve jaslice ?

à, dà, otroci moji, dobro vem, koliko prijetnega in nedolžnega veselja ste imeli o Božiči, ko ste narejali jaslice, postavili jih potem v kot za mizo ter prižgali svetilko, da vam obsije — božje Dete, ljubega Jezuščka, Marijo in sv. Jožefa — pa tudi pastirce, ki hité od vseh strani v betlehemiški hlev, da vidijo in molijo sveto Dete, kakor jim je angel naznanil. Nù, ti veseli božični prazniki so minuli, a jaslice imate še tam v kotu za mizo, in srce se vam še vedno vzraduje, kadar koli jih pogledate. Ali bi pa tudi radi zuali, kdaj in kako

se ji pričela ta lepa stara navada, da o Božiči narejamo jaslice? Nù poslušajte, povedati vam hočem, kdo je bil prvi, ki si je napravil jaslice o Božiči.

Začetnik tej lepi navadi ni bil nihče drug kakor sv. Frančišek Asiški. Kakó pristréno in goreče je ta svetnik ljubil Boga, popisati se ne dà in ne more. Po večkrat, ko mu je ljubezen do Boga v srei vzkipeła, hodil je po polji in klical vse stvari, da bi ž njim hvalile in častile Stvarnika nebes in zemlje. Ta goreča ljubezen do Boga se mu je najbolje unela o Božiči, ko je premišljal rojstvo Gospodovo. V to sveto premišljevanje zamaknjen, pade mu na um, narediti si jaslice, da bi se še bolj živo spominjal rojstva Jezusovega. In res! v. gozdu blizu mesta Greča si je dal postaviti priprost hlev. V tem hlevu si je napravil jaslice. Na vsak sveti večer je pripeljal tù sem tudi vola in oslička, da bi vse to še bolj spominjalo ónega betlehemskega hlevca, v katerem je bil rojen naš Zveličar

Jezus Kristus. O pólunoči na sveti večer se je zbrala velika množica minihov iz bližnjih samostanov z gorečimi baklami v rokah in spremljevana od mnogobrojnega ljudstva pred hlevcem, kder se je razlegalo prijetno božično petje po vsem gozdu. Sv. Frančišek sam je izuril nekaj dečkov v petji, da so pred jaslicami peli, ko se je o pólunoči brala sveta maša v hlevcu, v katerem je bil narejen tudi oltar. On sam je pri tej pólunočnici pel in po evangelji tudi govoril zbranemu ljudstvu o rojstvu božjega Deteta takó ljubeznívo in goreče, da se je vse topilo v solzah od veselja. Za vse to je imel sv. Frančišek od tedanjega papeža Honorija III. posebno dovoljenje.

Po smrti sv. Frančiška Asiškega so postavili na ónem mestu kapelico. Oltar stoji še danes na istem mestu, kder so stale jaslice, katere si je bil napravil sv. Frančišek sam. To svetišče je danes jako obiskovana božja pot.

Od tû tedâj prihaja stara navada, da o Božíči po hišah in cerkvah napravljamo jaslice, katerih se vi otroci vsako leto toliko veselite.

Sv. Frančišek Asiški je umrl 4. oktobra 1227. l. 45 let star in je bil od papeža Gregorija IX. po preiskavi mnogih čudežev 1228. l. prištet k svetnikom.

Ivan T.

Pri peči.

Sneg se vsiplje, burja piska
Močno zunaj mraz pritiska,
Nam pa je na dômu všeč,
Ker nas greje ljuba peč,
Ljuba peč, prelepa reč!
Kar je res, to treba reči:
S knjigo v roci poleg peči
Rad pozimi vsak poséda,
Pesni bere, slike gléda,
In takísto mi seveda! . . .
Béri, Zorka, nam na glas
To, kakó vže prišla v vás
K nam pomlád je ljuba spet,
Ko odet je s cvetjem svet! —
Glej, kakó se dom razmiče,
In kakó na vrt in griče,
Kjer cvetè pri cvetu cvet,
Solnce nas prijazno kliče,
Kjer je božji kras prostrt,

Kjer ves svet je cvéten vrt!
Ptiče petje se oglašá,
Ž njim se druží pesen naša,
Vse je živo tû in tam . . .
V knjigi béri dalje, Zorka:
Zdí se nam, da res je gorka
Pómlad prišla v hišo k nam! . . .
In če tudi so le sánje
To po zimi, saj vihár
Vender-le ne more vánje,
In veselja nam nikdár
Vzeti mraz ne more tega,
Da bo konec vetra, snega
In da bo vesoljni svet
Zelenèl in cvétel spet!
Do tedâj, se vé, pa všeč
Nam je ljuba gorka peč,
Ki je res prav dobra reč!

(Iz knjige „Veseli otroci“.)

